

„Maar oom,” zeide hij kalm, „de kunst is iets hoogers, een trek naar het ideale.”

„Houd op met je idealen. Nu praat je over idealen en anders weet jelui moderne artisten niet, hoe jelui op dat ideaal zult smalen. Het ideaal! Waar zit dat aan vast, als jelui de ziel wegloochent?”

„Een dokter die voor de rechten van de ziel uitkomt, een anachromisme in onzen tijd?”

„Des te erger. Er is zeker een tijd geweest, dat ik er ook op pochte nooit met mijn scalpel op de ziel te hebben gestooten, maar ik weet het nu beter, ik heb 't anders geleerd en ik voel 't genoeg. Wij hebben iets hoogers in ons, een beter, een heilig ik, dat zich niet laat uitdooven en niet laat verstikken. Gooi er asch op en slijk en goud wat je maar wilt, eens komt zij door alles heen! Denk daar aan Frank, ik waarschuw je bijtijds, je stopt haar toe met je verf en je penseelen en niet alleen je eigen ziel maar die van dat lieve, reine kind, welke uit haar oogen spreekt, uit haar oogen schittert, zoo vol goedheid en onschuld wil je verspelen. Pas op, weet wat je doet, het zal je eens kunnen berouwen en dan zal een leven zonder geluk, zonder genot, vol plichten en toewijding nog niet voldoende zijn om goed te maken, wat je in een onzalig oogenblik deed.”

„Oom,” zeide Frank opstaande, „nu u zoo tegen mijn plan uitvaart, zal ik maar niet voor den dag komen met het verzoek dat ik u doen wilde?”

„En dat is?”

„Mijn meisje wil ik zoo gauw mogelijk aan haar omgeving onttrekken en ik weet niet, waar ik haar brengen kan; bij ons komt zij niet over den drempel, als mama het niet verlangt. Ik had u willen vragen of zij en haar zusje bij u konden blijven tot haar huwelijk.”

„Waarom?”

„'t Wordt voor mij een kostbare geschiedenis; ik moet den vader schade-

De dokter liet het hoofd op de hand vallen.